

Sygn. akt III K 115/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny

w składzie:

przewodniczący: SSO Daniel Strzelecki

protokolant: Sylwia Piliszewska

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Lwówku Śląskim: Marka Śledziony

w sprawie o wydanie wyroku łącznego

wobec skazanego D. M.

urodzonego dnia (...) w L.

syna D. i I. z domu J.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt III K 100/13 za:

a) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 30 czerwca 2013r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 25zł (dwadzieścia pięć złotych) każda;

b) przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 4 sierpnia 2013r. na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

c) ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. popełnionych w okresie od lipca 2012r. do 3 sierpnia 2013r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 13 maja 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 697/13 za:

a) ciąg przestępstw z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w dniach 8 i 9 czerwca 2013r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniach 8 i 9 czerwca 2013r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 193 k.k. popełnione w dniu 9 czerwca 2013r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

d) przestępstwo z art. 207§1 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w okresie od maja 2007r. do dnia 10 października 2013r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

za które to ciąg przestępstw i przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat próby, przy czym postanowieniem tego sądu z dnia 28 listopada 2014r. zarządzono wykonanie tej kary łącznej pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 10 września 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 231/14 za ciąg przestępstw z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w dniach 2 stycznia 2014r., 5 kwietnia 2014r. i 2 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 91§2 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łączy i wymierza skazanemu D. M. karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

UZASADNIENIE

D. M. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt III K 100/13 za:

a) przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 30 czerwca 2013r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 25zł (dwadzieścia pięć złotych) każda;

b) przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 4 sierpnia 2013r. na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

c) ciąg przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. popełnionych w okresie od lipca 2012r. do 3 sierpnia 2013r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

za które to przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 13 maja 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 697/13 za:

a) ciąg przestępstw z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w dniach 8 i 9 czerwca 2013r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) przestępstwo z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniach 8 i 9 czerwca 2013r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwo z art. 193 k.k. popełnione w dniu 9 czerwca 2013r. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

d) przestępstwo z art. 207§1 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. popełnione w okresie od maja 2007r. do dnia 10 października 2013r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

za które to ciąg przestępstw i przestępstwa wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat próby, przy czym postanowieniem tego sądu z dnia 28 listopada 2014r. z

3. Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 10 września 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 231/14 za ciąg przestępstw z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. popełnionych w dniach 2 stycznia 2014r., 5 kwietnia 2014r. i 2 maja 2014r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Dowód: dane o karalności skazanego D. M. k. 7-8; wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 13 maja 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 697/13 k. 12-13; wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 10 września 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 321/14; wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt III K 100/13 k. 16-20; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2014r. w sprawie sygn. akt II AKa 145/14 k. 21; postanowienie Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 28 listopada 2014r. w sprawie sygn. akt VII Ko 867/14 k. 29 akt dozoru.

W okresie odbywania kary w Areszcie Śledczym w L. D. M. poprawnie się zachowywał, jak również przestrzegał przepisów obowiązujących w jednostce penitencjarnej, za co dwukrotnie był nagradzany regulaminowo, natomiast nie był karany dyscyplinarnie. Wśród innych skazanych funkcjonował on prawidłowo, nie odnotowano bowiem sytuacji konfliktowych z jego udziałem, a ponadto dbał o ład i porządek w celi mieszkalnej, a wobec przełożonych przyjmował postawę regulaminową. Niemniej jednak, chociaż karę pozbawienia wolności odbywał w systemie programowego oddziaływania, to jednak zadania wynikające z tego programu realizował w niewielkim zakresie. D. M. nie deklarował przynależności do podkultury przestępczej, nie podejmował też czynów o charakterze autoagresywnym, nie był ponadto uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych, a przez to nie zaszła potrzeba zastosowania wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Skazany wykazywał deklaratywnie krytyczny stosunek wobec popełnionych przestępstw i dotychczasowego stylu życia.

Dowód: opinia o skazanym Aresztu Śledczego w J. z dnia 23 stycznia 2018r.

k. 58-60.

Wniosek obrońcy skazanego D. M. w osobie adw. B. R. o wydanie wyroku łącznego zasługiwał na uwzględnienie. Jednakże z przyczyn jurydycznych połączeniu węzłem kary łącznej orzekanej wyrokami łącznymi podlegały częściowo inne sankcje wymierzone skazanemu wyrokami jednostkowymi niż te, które zostały wskazane we wniosku inicjującym niniejsze postępowanie.

Art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., a będący w tej sprawie materialnoprawną podstawą orzekania w przedmiocie wyroku łącznego, statuuje bowiem temporalne warunki łączności sankcji orzeczonych za realnie zbiegające się przestępstwa i stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań podnieść należało, że połączenie sankcji w ramach wyroku łącznego za zbiegające się realnie przestępstwa może doprowadzić albo do polepszenia sytuacji prawnej skazanego i zmniejszenia zakresu dolegliwości karnej względem tej wynikającej z odrębnego wykonania kar podlegających łączeniu, albo do pogorszenia tej sytuacji, bądź też może jej zasadniczo nie zmienić. Orzekanie w przedmiocie wyroku łącznego ma przecież zapewnić jedynie możliwość realizacji postulatów orzekania kary łącznej wobec osób, które zostały skazane różnymi wyrokami za przestępstwa realnie zbiegające się i popełnione w warunkach temporalnych opisanych w treści art. 85 k.k. Jako że sąd orzekający o karze łącznej w ramach wyroku łącznego, co wynika ze specyfiki tego postępowania, dysponuje lepszym oglądem całości przestępczej aktywności skazanego aniżeli sądy, które wyrokowały,

co do poszczególnych realnie zbiegających się przestępstw, toteż łącząc sankcje, może podjąć trafniejszą reakcję niejako podsumowującą globalną inkryminowaną działalność skazanego, a przez to lepiej zrealizować postulaty oddziaływania prewencyjnego zarówno na niego samego, jak na społeczeństwo – K. Buchała: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1973r., sygn. I KR 425/72, PiP 6/1974/178; P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1–116, red. A. Zoll, Kraków 2004, teza 49 do art. 86. Kara łączna ma przecież w założeniu syntetycznie i całościowo oceniać wszystkie zbiegające się realnie zachowania określonej osoby, przy czym, gdy jest ona orzekana wyrokiem łącznym, dodatkowo powinna stanowić swego rodzaju korektę sankcji wymierzonych w podlegających łączeniu wyrokach.

W tym kontekście rozważenia w pierwszej kolejności wymagało, które z czynów zabronionych przypisanych D. M. pozostawały w korelacji temporalnej pozwalającej na połączenie wymierzonych zań sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym. Zdaniem sądu w sekwencji statuowanej w treści art. 85 k.k. w jego brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015r. pozostawały zachowania skazanego osądzone wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie sygn. akt III K 100/13, jak i zachowania, które były przedmiotem osądu wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 13 maja 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 697/13. Inkryminowane zachowania D. M. opisane w tym ostatnim wyroku skazującym zostały bowiem przez niego popełnione w dniach 8 i 9 czerwca 2013r., w dniu 9 czerwca 2013r. oraz w okresie od maja 2017r. do 10 października 2013r., a zatem jeszcze przed publikacją orzeczenia w sprawie sygn. akt III K 100/13, co wszakże miało miejsce w dniu 13 lutego 2014r.

Jakkolwiek zatem czyny zabronione, które tworzyły przedmiotową strukturę ciągu przestępstwa przypisanego D. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Lwówku Śląskim z dnia 10 września 2014r. w sprawie sygn. akt VII K 231/14 zostały przez skazanego popełnione w dniach 2 stycznia 2014r., 5 kwietnia 2014r. i 2 maja 2014r., a więc przed ogłoszeniem w dniu 13 maja 2014r. wyroku w sprawie chronologicznie wcześniejszej o sygn. akt VII K 697/13. Niemniej jednak znamiona ustawowe dwóch ostatnich ocenianych przestępstw, które zostały zakwalifikowane jako elementy ciągu przestępstw z art. 91§1 k.k., skazany zrealizował po publikacji wyroku w sprawie sygn. akt III K 100/13, który obiektywnie, z powodów chronologicznych, otwierał realny zbieg przestępstw, co do których zachodziła możliwość połączenia wymierzonych zań sankcji węzłem kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym – uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2006r., IV KK 391/05, OSNwSK 2006/1/343. Z tego właśnie powodu nie mógł zostać uwzględniony postulat adw. B. R., który we wniosku inicjującym niniejsze postępowanie domagał się połączenia kar wymierzonych D. M. w sprawach o sygn. akt VII K 697/13 oraz VII K 231/14.

Analizując zagadnienie łączenia kar wymierzonych D. M. za czyny tworzące realny zbieg przestępstw i ciągów przestępstw, które zostały mu przypisane wyrokami jednostkowymi opisanymi w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego i uwzględnivszy wskazania zawarte w treści art. 86§1 k.k., sąd doszedł do przekonania, że łączność podmiotowo - przedmiotowa tych zachowań pozwalała na zastosowanie wobec skazanego zasady zbliżonej do asperacji z jej ukierunkowaniem ku zasadzie kumulacji. Zauważenia bowiem na wstępie wymagało to, że najkorzystniejsza dla skazanego zasada absorpcji powinna znajdować zastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodziłaby istotna podmiotowo - przedmiotowa zbieżność.

Rozważając zatem kwestię podmiotowo - przedmiotowej łączności analizowanych czynów opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego, dostrzegać z jednej strony należało, że wszystkie te występki D. M. popełnił działając z zamiarem bezpośrednim. Nie można było jednak z drugiej strony abstrahować od tego, że zachowaniom skazanego, które osądzono wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 100/13 towarzyszyła motywacja ukierunkowana na naruszenie dobra chronionego w postaci obowiązującego w kraju systemu reglamentowania dostępu do substancji psychoaktywnych. Czyn osądzony natomiast wyrokiem w sprawie sygn. akt VII K 697/13, a zakwalifikowany według art. 288§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., został zrealizowany przez D. M. w wyniku motywacji urzeczywistniającej się w chęci zniszczenia cudzego mienia, zaś kolejne jego zachowania, które były przedmiotem tego rozstrzygnięcia, a zakwalifikowane na podstawie art. 190§1 k.k., jak i na podstawie art. 193 k.k., zrealizował on w celu naruszenia dobra prawnie chronionego w postaci wolności. Ostatniego zaś przestępstwa osądzonego tymże wyrokiem

jednostkowym skazany dopuścił się dążąc do naruszenia dobra w postaci funkcjonowania jego rodziny, jak i w celu spowodowania u swojej żony obrażeń ciała, a więc godząc w dobro chronione w postaci jej zdrowia. Względ na te okoliczności pozwalał zatem na stwierdzenie, że motywacje towarzyszące skazanemu przy popełnianiu występku osądzonych wyrokami opisanymi w pkt. 1 i 2 części wstępnej niniejszego wyroku łącznego zasadniczo się różniły.

Analiza okoliczności przedmiotowych pozostających w korelacji temporalnej zachowań D. M., a osądzonych w sprawach opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego, prowadziła natomiast do wniosku, że nie zostały one popełnione w krótkich ostępach czasowych. Wszak ustawowe znamiona tych czynów zabronionych zostały zrealizowane w długim okresie czasu, tj. od maja 2007r. do 10 października 2013r., jak i w czerwcu, lipcu, sierpniu 2013r. Nie można było jednak tracić z pola widzenia tego, że dopuszczając się tych występku skazany działał tym samym miejscu, a mianowicie w G.. Co więcej, D. M. dopuszczając się przestępstw tworzących analizowany zbieg realny przestępstw i ciągów przestępstw godził w różnorodne dobra prawnie chronione, jako że pierwszym chronologicznie wyrokiem naruszył państwowy system reglamentowania dostępu do substancji psychoaktywnych, zaś kolejnym wyrokiem negatywnie oddziaływał na mienie, wolność, łącząc go z żoną relację rodzinną, czy wreszcie na jej zdrowie.

Z omówionych wyżej przyczyn odnoszących się do podmiotowo – przedmiotowej łączności zachowań opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego należało zatem definitywnie wykluczyć możliwość przyjęcia, że analizowane działania D. M. stanowiły emanację przynajmniej zbliżonego planu. Przy określaniu kary łącznej w odniesieniu do sankcji orzeczonych wobec skazanego w tych sprawach sąd uwzględnił również zachowanie skazanego po ich popełnieniu. Przy analizie tego zagadnienia na pierwszy plan wysuwało się spostrzeżenie, zgodnie z którym popełnieniu przestępstw opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku, skazany dopuścił się kolejnych przestępstw, które osądzono wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu Zamiejscowego Wydziału Karnego w L. w sprawie sygn. akt II K 231/14.

Co więcej, skoro z opinii o D. M. sporządzonej w Areszcie Śledczym w J. wynikało niezbicie, że w okresie jego izolowania osiągnął umiarkowane jedynie postępy resocjalizacyjne, to i ta okoliczność musiała mieć wpływ na wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej.

W konkluzji tego fragmentu wyводу godziło się zauważyć, że wyrokiem opisanym w pkt. 1 części wstępnej wyroku łącznego skazano D. M. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak i karę 100 stawek dziennych grzywny po 25zł każda, na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz na karę 3 lat pozbawienia wolności. Za ciąg przestępstw i przestępstwa opisane w pkt. 2 tej części wyroku łącznego wymierzono mu natomiast kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, 3 miesięcy pozbawienia wolności, 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku pozbawienia wolności. Tym samym sąd przy określaniu wymiaru kary łącznej dla tego realnego zbiegu dysponował możliwością wymierzenia skazanemu kary pozbawienia wolności w granicach od 3 lat i 6 miesięcy do 8 lat i 8 miesięcy, jako że obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r. art. 85 k.k. przewidywał zasadę łączenia wyłącznie sankcji jednostkowych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007r. II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6. Z naprowadzonych wyżej powodów, stosownie do brzmienia art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. w zw. z art. 569§1 i 2 k.p.k., połączono D. M. kary pozbawienia wolności orzeczone tymi wyrokami i wymierzono mu karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienia wymagało wreszcie to, że w treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw zastrzeżono, że przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (a zatem m.in. art. 85 k.k. – dopisek S.O.), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wobec D. M. nie zachodziła zatem możliwość zastosowania art. 85 k.k. w brzmieniu nadanym powołaną ustawą, bowiem nie został on prawomocnie skazany po dniu 30 czerwca 2015r.

Działając zaś w oparciu o treść art. 63§1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej wobec D. M. w pkt. I części dyspozytywnej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono mu okresy odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w sprawach, których sankcje zostały połączone węzłem kary łącznej.

Zważywszy natomiast na to, że orzeczony wobec D. M. wyrokiem w sprawie sygn. akt VII K 697/13 środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody, jak i wymierzona mu wyrokiem w sprawie sygn. akt III K 100/13 kara grzywny, czy orzeczony wobec skazanego tymże wyrokiem przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej, nie podlegały połączeniu, toteż na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzono.

Działając zaś w oparciu o treść art. 624 k.p.k., z uwagi na fakt izolowania D. M., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.